

Tartalom:

Hangoló.....	2
Kiadványaink.....	4
Mese sarok.....	8
Hagyomány.....	10
Történelem.....	12
Irodalom.....	17
Jelképeink.....	18

Impresszum:**Főszerkesztő:** Tampu Stelian**Szerkesztőbizottság:** Bogdán Tibor, Tampu Ferenc, Tampu Krisztián, Kóka Rozália, Dr. Laczkó Mihály, Demse Márton**Munkatársaink:** Ámbrahám Judit, Iancu Laura, Héjj Csaba**Lektorálta:** Dr. Grega Sára**Tördelőszerkesztő:** Tampu Stelian**Kiadja a Lakatos Demeter Csángómagyar Kulturális Egyesület****Elérhetőségeink:**lakatos.demeter@gmail.com,
+36306622969

Megjelenik 1000 példányban

Önámító oktatás

Mi, magyar emberek nehezen tudunk felülkerekedni önmagunkon, azt gondoljuk a világról, hogy velünk együtt alakul, velünk együtt változik és formálja az emberi életet. Azt gondoljuk, hogy nincsenek velünk született deficitjeink, nem tud eluralkodni rajtunk az embertelenség. De ha mélyen magunkba nézünk és odafigyelünk múltunk hibáira másképpen fest a dolog.

A Moldvai Magyarság földjén, mely egykor Etelköz, azaz Itilköz területe volt, ma is élnek magyarok, magyar leszármazottak, de hogy közülük hányan gondolják magukat magyarnak, elég nehéz megjósolni. Évszázadokon át voltak küzdő személyek, akik megakarták menteni őket a magyar nemzet számára, többkevesebb sikerrel. A XX. század vége talán egy utolsó lehetőségnek mutatkozott. Születtek tudományos felmérések, mint pl. Tánczos Vilmos munkája, mely pontos becslések alapján jelezte, Moldvában még 62 000-en beszélnek magyarul. Ez egy 1992—es prognózis. Az 1990. évben fiatal csángó gyerekekkel kezdődött a kísérlet. Moldvai magyarok történetében elkezdődik az első 10 éves ciklus, melyet Székelyföldi oktatásnak nevezünk. Ez 10 év múlva meg is hozza gyümölcsét, sorra kerültek be egyetemekre leérettségizett fiatalok. Nézzük csak kik is azok a fiatalok: Herciu Terézia, Budau Lucia, Kerekes Laura, Farkas Mónika elvégzik az Székelyudvarhelyi Benedek Elek Tanítóképző középiskolát, közülük ma is többen tanítanak székely településeken. Gábor Felicia főiskolát, Lakatos István pap lesz, Pogár Robert pap lesz, Iancu Laura egyetem, Bilibók Jenő egyetem, Trunchi Péter egyetem, Tampu Ferenc egyetem, Tampu Krisztián egyetem, Roca Leonard egyetem, Gyiurca Valentin egyetem, Tampu Emil egyetem, Fistos Gabriella egyetem, Fistos Gizelle egyetem, Ambarus Lidia egyetem, Duma Daniel egyetem, Bartha András egyetem, Istok Mónika egyetem, stb. stb. Folytathatnám a felsorolást de nem gondolom, hogy szükséges, de egy dolog biztos. A felsorolt fiatalok nagyon korán kerültek be a székelyföldi alapiskolákba, majd onnan a középiskolákba és így az egyetemekre. Őket már ismerjük, tudjuk, hogy Borbáth Erzsébet neveltjei, sikeres emberek, tudatosak és céltudatosak, gondolkodnak és gondoskodnak önmagukról, nem szorulnak segítségre. Lassan tíz éve gondolkodó emberek, de a sors fontira, hogy egy nagy részük nem kerül vissza szülőföldjére, sokan máshol találják meg számításaikat, olyan is akad köztük, aki nem is akar visszamenni. Nem csodálom, hiszen mentálisan csak annyi változás ment végbe odabent, hogy most már tudják az emberek: csakis a Kínában gyártott kacsatok tudják megédesíteni keserű szürke, gyermektelen napjaikat. S hogy miért gyermektelen? Mert Olaszországban, Spanyolországban vannak gyermekeik. A helyi infrastruktúra katasztrofális, talán jobb volt a rendszerváltás előtt, a gazdaság meg egyenesen siralmas, mért akarjuk mindenáron, annyira visszaküldeni őket?

Az első 10 év csángó oktatását sikeresnek nevezném, a fiatalok eljutottak az egyetemek padjaiba, s ha